

Słowo na niedzielę 13 października 2019 roku- XXVIII Niedziela Zwykła

(2 Krl 5,14-17; Ps 98(97),1-4; 2 Tm 2,8-13; Łk 17,11-19)

Wiara i posłuszeństwo Naamana sprawiło jego uzdrowienie i zwrócenie swojego życia ku prawdziwemu Bogu. Bóg jest Królem Wszechświata. Chroni i sam ocala swój naród. Wiara w zmartwychwstanie jest dogmatem- prawdą głoszoną przez Apostołów. Celem głoszenia Ewangelii jest zbawienie i wieczna chwała wszystkich ludzi. Jezus jest Panem i ma moc czynienia cudów. Wiara i całkowite zaufanie słowom Jezusa jest niezbędnym elementem uzdrowienia.

Rozdział piąty drugiej Księgi Królewskiej opisuje cudowne uzdrowienie Naamana, wodza wojsk króla Aramu, który był mężem bardzo poważanym i wysoko cenionym przez swego pana, ponieważ przez niego Bóg dał zwycięstwo Aramejczykom. Autor w ten sposób pragnie ukazać, że Bóg jest Panem wszystkich narodów. Stąd pisarz przypisuje zwycięstwo Aramejczyków samemu Bogu. Ten wódz był trędowaty (prawdopodobnie nie był to rzeczywisty trąd, lecz jakaś dokuczliwa choroba skóry, gdyż w przeciwnym razie Naaman, a później Gechazi nie mógłby stykać się z ludźmi, a tym bardziej nadal piastować zajmowanego stanowiska). Podczas najazdu na Izrael Aramejczycy wzięli do niewoli młodą dziewczynę, którą oddano na służbę żonie Naamana. To ona powiedziała swojej pani o proroku Boga Izraela (Elizeuszu), który jest w Samarii, a który mógłby uzdrowić jej męża z tej choroby. Zaopatrzony przez króla Aramu w pismo do króla izraelskiego, Naaman wyruszył do Samarii biorąc ze sobą srebro, złoto i szaty na zmianę. Król Aramu był przekonany, że ów Prorok-cudotwórca (Elizeusz) jest nadwornym królewskim wróżbitą. Sądził więc, że wystarczy zwrócić się do jego pana, a ten rozkaże, aby Prorok uzdrowił Naamana. Podróż Naamana odbywa się nie tylko w przestrzeni geograficznej, z Damaszku do Samarii, ale i duchowej. W Naamanie dokonuje się swoiste przejście od choroby do zdrowia i od wiary w wielu bogów pogańskich do wiary w Boga jedyne, Boga Izraela. Przybywa on do ziemi Izraela, zawierając słowom prostej dziewczyny wywodzącej się z tego kraju. Wspaniałość orszaku, dary przywiezione dla proroka oraz list od króla syryjskiego mają podkreślić, że jest on kimś niezwykle ważnym. Naaman szedł do Samarii z własnym wyobrażeniem Boga i Jego proroka. Myślał, że Elizeusz wyjdzie mu na spotkanie i na widok orszaku, który go otaczał, będzie wzywał swojego Boga i wykona jakiś magiczny gest, przez który uwolni go od choroby. Wbrew jego oczekiwaniom prorok każe mu jedynie, i to przez posłańca, zanurzyć się siedem razy w Jordanie. Posłuszny słowom proroka Elizeusza, zanurza się w Jordanie i zostaje oczyszczony. Udaje się do Elizeusza, staje przed nim i wyznaje swoją wiarę mówiąc, że na całej ziemi nie ma Boga poza Izraelem. Za otrzymane uzdrowienie pragnie Elizeusza wynagrodzić. Prorok wzbrania się przyjmując jakiś datek, gdyż wie, że cudu dokonał Bóg, a nie on. Naaman wyznał, że Bóg Izraela jest jedynym, prawdziwym Bogiem. W jego przekonaniu Boga łączą z ziemią izraelską specjalne więzy. Dlatego prosi Elizeusza, aby mógł wziąć z sobą tej właśnie ziemi, by na niej postawić ołtarz dla Boga w Damaszku. Od tego momentu Naaman zaprzestaje składania całopaleń i krwawych ofiar innym bóstwom a oddaje cześć Bogu Izraela.

W jaki sposób oddaję cześć Bogu? Jak często to robię?

Psalm ten jest hymnem ku czci Boga jako Króla wszechświata. Jest zbudowany z dwóch części. W pierwszej psalmista wraca do przeszłości, kiedy Bóg udzielił Izraelowi cudownej pomocy, objawiając tym samym swe zbawcze działanie wszystkim narodom. W części drugiej zawiera autor zapowiedź przyjścia Boga na sąd nad światem. Psalmista wzywa wszystkie ludy, a nawet całą naturę do radosnego powitania Boga jako Króla świata. Pisząc o cudach, ma na myśli wybawienie narodu z niewoli babilońskiej. Psalmista opisuje siedem cech Boga (cuda, świętość, zbawienie, sprawiedliwość, łaska, wierność i prawość), który objawia się w czterech elementach kosmosu (morze, ziemia, rzeki i góry). Siedem razy autor wymienia imię Boga (Pan), siedem razy ukazane jest Jego działanie (dokonał, sprawiła Jego prawa ręka, ukazał, objawił, przypomniał, przychodzi, będzie sędził) i jest wyliczonych siedem sposobów oddawania Mu chwały (wzywaj radośnie, śpiewajcie, cieszcie się, grajcie, chwalcie, zagrzmi, klaszczą). Cuda Boga były manifestacją Jego mocy; przez nie objawił się poganom. Ręka i ramię są dla psalmisty symbolami mocy i potęgi Boga. On sam ocalił swój naród, bez pomocy jakiegokolwiek potęgi ziemskiej.

Za jakie konkretne rzeczy, ze swojego życia powinienem Bogu podziękować? W jaki sposób Mu to okażę?

Święty Paweł pisze do Tymoteusza, że wiara w zmartwychwstanie jest mocą chrześcijanina. Życie chrześcijanina wyznaczone jest przez dogmat, przede wszystkim przez najważniejszą prawdę chrystologiczną: Jezus, pochodzący z mesjańskiego rodu króla Dawida, prawdziwie zmartwychwstał. To zmartwychwstanie jest dla wiernych wzorem nagrody za wszystkie trudy. Jest to wyznanie wiary, stwierdzające człowieczeństwo Jezusa i Jego zmartwychwstanie. Ta prawda jest podana jako główna treść „Pawłowej Ewangelii”. Celem apostołskiego trudu Pawła jest zbawienie i wieczna chwała wybranych. Dla tak wzniosłego celu apostoł Chrystusa gotów jest cierpieć uwięzienie i zaliczenie do grona złoczyńców. Można Pawła związać więzami, a on i tak będzie świadczył o zmartwychwstaniu Chrystusa, gdyż jak napisał „słowa Bożego nie można związać”. Apostoł choć znosi udręki i uwięzienie jak złoczyńca, ale ciągle głosi Ewangelię, aby doszła do wybranych i aby mogło się zrealizować ich zbawienie. Jak Jezus, tak i Paweł ponosi cierpienie dla zbawienia ludzi. Następnie Święty Paweł zamieszcza w swoim liście hymn chrześcijański (prawdopodobnie z liturgii chrzcielnej lub z pieśni na cześć męczenników) z motywem umierania z Chrystusem i cierpienia z Nim. Według Pawła udział w śmierci Chrystusa, dzięki przyjęciu chrztu pociąga za sobą uczestnictwo w chwalebny życiu Zmartwychwstałego. Hymn przytoczony przez Pawła jest zachętą do wytrwania w trudach. Kończy się ten hymn zapewnieniem, że choćbyśmy załamali się w wierności, Chrystus nie załamie się, więc starajmy się wytrwać przy Nim. Życie przeżyte z Chrystusem, znajdzie swą kontynuację w zjednoczeniu z Nim po śmierci, przy powszechnym zmartwychwstaniu.

Skąd mogę wiedzieć że mam zbawienie? Kto lub co o tym mówi? Jakie znam obietnice z Pisma św. na ten temat?

Jezus wraz uczniami udaje się w drogę do Jerozolimy. Przechodzi przez Samarię i Galileę, gdzie spotyka dziesięciu mężczyzn chorych na trąd. Trędowaci zgodnie z nakazem Prawa i zwyczajem z daleka zatrzymywali się (aby nie zarazić innych) i głośno wołali o uzdrowienie. Byli oni izolowani od społeczeństwa, gdyż według nauki religijnej traktowano ich jako nieczystych. Otrzymali od Jezusa polecenie udania się do kapłanów, gdyż tylko kapłani mieli prawo stwierdzić, czy trąd ustąpił, czy człowiek jest już rytualnie czysty i czy może być ponownie włączony do wspólnoty. Uzdrawienie trędowatych uzależnione zostało od tego, czy uwierzą słowu Jezusa. Chorzy zaufali Jezusowi i choć mogli nie rozumieć sensu Jego polecenia, spełniają je. W drodze nastąpiło ich oczyszczenie. Jeden z nich nie wypełnia jednak do końca słów Jezusa. Tym samym nie wypełnia przepisu Prawa Mojżeszowego. Zamiast do kapłanów, wraca do Jezusa, dziękuje za uzdrowienie i wyznaje wiarę w Chrystusa. To właśnie jego postawę chwali Jezus, który od momentu objawienia się światu jest Prawem. On daje zbawienie tam, gdzie Prawo Mojżeszowe było bezsilne. Żydzi oddawali chwałę Bogu w świątyni i tam poszło dziewięciu uzdrowionych. Samarytanin oddaje chwałę Bogu, padając na twarz przed Jezusem. On bowiem jest Nową Świątynią i Jego Bóstwo należy czcić. Różnica między Samarytaninem a pozostałymi jest taka, że chociaż wszyscy zostali uzdrowieni na ciele, to tylko Samarytanin, który uwierzył w Jezusa, został uzdrowiony na duszy. Dokonało się to dzięki temu, że uwierzył w Jezusa. Podkreślenie przez Jezusa jego wdzięczności oraz wiary, która przyczyniła się do jego uzdrowienia, połączona została ze smutną refleksją Jezusa na temat ludzkiej niewdzięczności. Św. Łukasz w osobie Samarytanina uwypukla przewodnią myśl swojej Ewangelii, że Jezus przynosi zbawienie wszystkim, którzy w niego wierzą. Uczniowie Jezusa otrzymali lekcję: jeśli mogą uwierzyć Samarytaninowi, to uwierzyć mogą też ludzie innych narodów. Królestwo niebieskie- zbawienie- nie jest tylko dla Żydów (Judejczyków). Jeśli Żydzi będą zamknięci na Ewangelię, uczniowie mają pójść do innych narodów.

Jak często dziękuję Bogu za zbawienie? Co mogę przedsięwziąć aby nauczyć się modlitwy dziękczynienia?